

“VOGELS”

- Muziek:
- vogelzang
 - Olivier Messiaen, Petites esquisses d'oiseaux (Håkon Austbø, piano)

Zingen: lied 680 vers 1-2

tekst: Ad den Besten

1 Kom, Hei-lige Geest, Gij vo - gel Gods,
daal ne - der waar Gij wordt ver-wacht.
Ver-schijn, lich-ten-gel, in de nacht
van on - ze geest, ver-ward en trots.

Waar Gij niet zijt, is het bestaan,
is alle denken, alle doen
zo leeg en woest, zo dood, als toen
Gij, Geest, nog niet waart uitgegaan.

Lucas 12: 22-32

Nieuwe Bijbelvertaling

- 22 maak je geen zorgen over jezelf en over wat je zult eten,
noch over je lichaam en over wat je zult aantrekken.
23 Want het leven is meer dan voedsel
en het lichaam meer dan kleding.
24 Kijk naar de raven:
ze zaaien niet en oogsten niet,
ze hebben geen voorraadkamer en geen schuur,
het is God die ze voedt.
Hoeveel meer zijn jullie niet waard dan de vogels!
25 Wie van jullie kan door zich zorgen te maken
één el aan zijn levensduur toevoegen?
26 Als jullie dus zelfs het geringste al niet kunnen,
waarom maken jullie je dan zorgen over de rest?
27 Kijk naar de lelies, kijk hoe ze groeien.
Ze werken niet en weven niet.
Ik zeg jullie:
zelfs Salomo ging in al zijn luister niet gekleed als een van hen.
28 Als God het groen dat vandaag nog op het veld staat
en morgen in de oven gegooid wordt

- al met zo veel zorg kleedt,
met hoeveel meer zorg zal hij jullie dan niet kleden, kleingelovigen?
- 29 Ook jullie moeten niet nadenken
over wat je zult eten en wat je zult drinken,
en jullie moeten je niet door zorgen laten kwellen.
- 30 De volken van deze wereld jagen die dingen na,
maar jullie Vader weet dat je ze nodig hebt.
- 31 Zoek liever zijn koninkrijk,
en die andere dingen zullen je erbij gegeven worden.

Leven

Wat doen jullie daar op de aarde? Wij leven,
wij rijden op fietsen de straten door.
Wij kijken de vogels die langs komen zweven
zuchtende na. Zij roepen ons, hoor!

Wij luisteren naar ze, een en al oor.
Wij zitten aan tafel, wij praten en eten,
wij schrijven de dromen van 's nachts in de dag.
Wij zouden zo graag van de hemel wat weten,

de hoge hemel ... maar iets als het mag.
Wij leggen de voeten straks bij elkaar,
dan worden wij aarde en langzaam vergeten,
dan vliegen de vogels op uit ons haar.

J.W. Schulte Nordholt, *Verzamelde gedichten*
(2de druk). Baarn: De Prom, 1996

Afscheid van de vogels

Wie werkelijk gelooft is als een vogel.
De paradijsboom die de wereld is
staat voor de naderende duisternis,
de vogels zingen Godlof in den hoge.

Ze zijn er zeker van dat morgenvroeg
de zon weer schijnen zal, de zon weer schijnen,
alles weer met de wereld in het reine,
een dag, een handvol leven is genoeg.

De vogels leven zonder aarzeling.
Kon ik mij zo volkomen overgeven
aan wat mijn roeping is, toekomst of niet!

Want ik geloof toch in de god van 't leven
die sterfelijk over de aarde ging?
Maar ik ben altijd kleiner dan mijn lied...

Guillaume van der Graft, *Verzamelde gedichten. Tweede deel*. Baarn: Bosch & Keuning, 1982

De TAAL behoort aan de vogels

ik ben te mens om te vliegen
ik sta als een huis op de wereld
gebouwd en dik uit aarde

ik ben ongeveer degene
die schuilgaat binnen de muren
en uitvloeit achter de ramen
van de blauwe achterkamer

het geurt er naar mest en naar liefde
er staat een Plant in een kooi
de taal behoort aan de vogels
de mens schuilt weg in het woord

Gerrit Kouwenaar, *Gedichten 1948-1978*.
Amsterdam: Querido, 1982

Vogels in de stad

De vogels in de stad ruiken naar niets;
zij hebben haast geen vleugels om te vliegen.
Des avonds ziet men ze in parken wiegen
of breeduit toebehoren aan het niets.

Zij moeten eeuwig van het stadsschoon leven.
De vogels hier bezitten werkelijk niets,
nauwelijks een vogel en niet eens een fiets,
geen ijzeren zeefje om het voer te zeven.

Men laat hen niet in de Stadsschouwburg binnen
waar zij het glazen speelgoed kunnen zien,
want voor een vogel is een vier een tien,
zij kunnen ook geen polowedstrijd winnen.

Nooit ziet men hen ootmoedig in een kerk
in rijen zitten denken aan Gods wezen'
van 's morgens vroeg tot laat in Kafka lezen,
of roken uit verveling bij het werk.

Zij blijven slechts met een onbreekbaar oog
geboeid door hun gehoornde poten kijken.
De vogels kunnen nooit op mensen lijken,
het slaghout van hun lied slaat recht omhoog.

W.J. van der Molen, *De onderkant van het licht (De Windroos)*. Amsterdam: Holland 1953

Ik zou een mens willen zijn
als een vogel

niet om te vliegen
want ik heb stalen vleugels
plenty

alleen maar als mogelijkheid
om een vollediger
mens te zijn

om een engel te zijn
zonder doodzonde

daarom
en daarom alleen

Nico Scheepmaker, *Poëtisch fietsen (De Windroos)*. Amsterdam: Holland, 1955

De ochtend stommelt aan de horizon

De vroege vogels knisperen als in de bergen
Niet over de sneeuw van gisteren
Maar over wat nu gaat glinsteren

Judith Herzberg

Gebed:

O onze moeder aarde o onze vader hemel
uw kinderen zijn wij
de offers die u vraagt dragen wij aan
met kromgebogen ruggen
weef ons een kleed van stralend zonlicht
de witte dageraad de schering
de rode avondval de inslag
laat de ruisende regen de franje zijn
en de zomen de regenboog
weef ons een kleed van stralend zonlicht
wij willen wandelen waar de vogels zingen
wij willen wandelen door het groene gras
o onze moeder aarde o onze vader hemel.

Gebed van een indianenstam in Noord-Amerika
Ontleend aan: Huub Oosterhuis, *In het voorbijgaan*. Utrecht: AMBO, 1968

Zingen: lied 680 vers 3-5

- 3 Er is geen licht dan waar Gij zijt,
uw vleugels breidt, uw vleugels strekt,
geen leven, dan waar Gij het wekt
in een gemis dat naar U schreit.
- 4 Hoor, heilige Geest, wij roepen U!
Kom, wees aanwezig in het woord;
wek onze geest, opdat hij hoort,
wek ons tot leven, hier en nu.
- 5 O, heilige Geest, wij zijn verblijd:
Gij immers, eeuwig ondoorgrond,
legt zelf dit lied ons in de mond,
ten teken dat Gij bij ons zijt.

Samenstelling: Bert Cozijnsen & Caroline Brand

